

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci žalobkyně: **O. M.**, zastoupena Mgr. Lilanou Křístkovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, P. O. Box 21/OAM, 170 34 Praha 7 o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2013, č. j. OAM-158/ZA-ZA13-K01-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2014, č. j. 1 Az 23/2013 – 55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21. 5. 2014, č. j. 1 Az 23/2013 – 55, byla zamítnuta žaloba, jíž se žalobkyně (stěžovatelka) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §13, §14, §14a, §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Stěžovatelka napadá rozsudek městského soudu z důvodu nezákonnosti dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a nepřezkoumatelnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (s. ř. s.) s tím, že se soud nezabýval otázkou, zda správní orgán postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy, a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, neboť nezkoumal, zda u stěžovatelky jsou dány podmínky dle § 12 písm. b) zákona 325/1999 Sb., o azylu, popř. podmínky dle § 14a odst. 2 uvedeného zákona. Stěžovatelka poukázala na svou tíživou situaci způsobenou její dřívější politickou činností, která vedla k jejímu opakovanému fyzickému napadení a k únosu jejího bratra. S ohledem na skutečnost, že stěžovatelce hrozí v případě návratu do vlasti vážná újma a ze strany ukrajinských státních orgánů jí nebyla poskytnuta ochrana, jsou u ní dány důvody hodné zvláštního zřetele, aby jí byl udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu.

[3] Napadený rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 22. 5. 2014; stěžovatelka podala kasační stížnost dne 5. 6. 2014 k Městskému soudu v Praze. Podle § 106 odst. 2, 4, s. ř. s., byla kasační stížnost podána včas.

[4] Kasační stížnost se opírá o důvody uvedené v § 103 s. ř. s., neobsahuje důvody, které by stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno. Soud neshledal existenci ani jiných důvodů, pro které by kasační stížnost byla nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 1, 2, 3 s. ř. s. Uzavřel proto, že kasační stížnost je přípustná.

[5] Soud dále posoudil, zda je kasační stížnost přijatelná a dospěl k závěru, že nikoli.

[6] Podle § 104a s. ř. s. je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] Soud odkazuje na usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, podle kterého: *„Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti), je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přijatelná kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, nebo se týká právních otázek, které soud dosavadní judikaturou řeší rozdílně, případně vyvstanou výjimečné okolnosti, odůvodňující změnu výkladu určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. Přijatelná je rovněž kasační stížnost, pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.“*

[8] S odkazem na citované rozhodnutí soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy žalobkyně, ostatně tvrzení v tomto smyslu podaná kasační stížnost postrádá. Důvody kasační stížností uváděné jsou předcházejícími rozhodnutími soudu již vyřešeny.

[9] Stěžovatelka uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, soud odkazuje na rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, popř. ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, ev. ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 Azs 58/2005 – 3. V zásadě platí, že *„nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalovaných námitek) jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“*. Rozsudek Městského soudu v Praze netrpí žádnou z uvedených vad, je zřejmé o jaké věci bylo rozhodováno i jak bylo rozhodnuto, právní závěry rozhodnutí jsou v souladu se zjištěnými skutkovými okolnostmi. Výrok rozsudku logicky vyplývá

z jeho odůvodnění. Konkrétní důvody, pro které by měl být rozsudek nepřezkoumatelný, stěžovatelka v podané kasační stížnosti neuvádí.

[11] Namítá-li stěžovatelka, že pro svou politickou činnost byla opakovaně fyzicky napadena, její bratr byl unesen, přičemž ze strany státních orgánů se ochrany nedovolala, poukazuje soud na svá rozhodnutí ze dne 6. 11. 2003, č. j. 6 Azs 12/2003 – 49, ze dne 6. 11. 2003, č. j. 3 Azs 303/2004 – 79, ze dne 30. 11. 2005, popř. ze dne 26. 9. 2007, č. j. 1 Azs 14/2007 – 83, popř. ze dne 30. 11. 2005, č. j. 7 Azs 90/2005 – 91, z nichž se podává, „že žalobce uplatňující jako důvod mezinárodní ochrany pronásledování z politických důvodů, musí být schopen relevantně doložit, že konkrétní politický postoj zastává, s tím, že za „pronásledování“ ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, se považuje jen takové jednání, jehož se dopouštějí orgány státní moci nebo osoby, které tuto moc ztělesňují. Tvrze obavy z vyhrůžování a násilného jednání ze strany soukromých osob by se tak mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové obrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly apod. Případná nižší efektivita ochrany poskytované daným státem před těmito osobami však ještě nečiní z takového obrožení „pronásledování“. Žalobkyně v řízení před správním úřadem doložila stranický průkaz organizace „Ruch Ukrajiny“, ve své výpovědi však uvedla, že byla členkou strany „Naše Ukrajina“, zmiňovala též stranu Julie Tymošenkové. Konkrétní politický postoj, který zastávala a v současné době zastává, stěžovatelka hodnověrným způsobem nedoložila, ve své podstatě nic bližšího o své politické činnosti, než že byla členkou (předsedkyní) volební komise v průběhu prezidentských voleb na podzim roku 2004 a na jaře roku 2005 neuvedla; skutečnost, že odmítla falšovat volební lístky ve prospěch kandidáta Janukoviče, svědčí o svědomitém plnění povinností vyplývajících z vykonávané funkce, nedokládá však nic o zastávaném politickém postoji. Nelze přehlédnout, že členkou volební komise byla v době od 1. 10. 2004 do 28. 1. 2005, tedy téměř před deseti lety. Až do roku 2006 žila na Ukrajině, aniž by byla vystavena jakémukoli dalšímu nátlaku či vyhrůžování. I v době, kdy již žila v České republice se na Ukrajinu pravidelně vracela, dokonce vystudovala střední školu a pronásledována nebyla. Nelze seznat žádné konkrétní okolnosti vedoucí k závěru, že stěžovatelka je aktuálně ze strany ukrajinských státních úřadů (nebo jimi podporovaných soukromých osob) vystavena násilnému jednání či vyhrůžování.

[12] Udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona řeší předcházející judikatura soudu v řadě rozhodnutí např. ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 4 Azs 161/2005 – 83, ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs 355/2005 – 59, otázkou se zabýval též Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 532/02 ze dne 11. 11. 2002, v němž mimo jiné uvedl, že „jednotlícím principem je diskreční pravomoc správního orgánu, do níž soudům nenáleží zasahovat, leda by správní orgán nedospěl ke svému rozhodnutí řádným procesním postupem, nebo by jeho rozhodnutí nebylo řádně a logicky odůvodněno.“ Pochybení žalovaného, ať již v podobě nesprávného procesního postupu nebo nedostatků odůvodnění rozhodnutí, soud neshledal. Pro zásah do správního uvážení žalovaného není dán prostor.

[13] Pokud stěžovatelka namítá, že žalovaný řádně nezkoumal podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu, soud konstatuje, že v napadeném rozsudku je námitka stěžovatelky podrobně řešena. Soud odkazuje na rozhodnutí ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, a ze dne 18. 3. 2014, č. j. 2 Azs 19/2013 – 32 s tím,

že „podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany musí být splněny kumulativně, břemeno tvrzení leží na stěžovateli, přičemž nesplnění byt' jediné, zákonem stanovené podmínky vylučuje možnost poskytnutí doplňkové ochrany.“ V případě žalobkyně nebylo zjištěno nic, co by odůvodňovalo důvodné obavy, že pokud by se stěžovatelka vrátila na Ukrajinu hrozilo by jí skutečné nebezpečí uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižující zacházení nebo trestání, vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalovaný provedl pečlivé a podrobné zhodnocení politické a bezpečnostní situace, jakož i stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při svých zjištěních vycházel z řady relevantních dokumentů: Informace MZV ČR č.j. 121230/2011-LPTP ze dne 7. 12. 2011, č. j. 113285/2012-LPTP ze dne 19. 9. 2012, č. j. 111971/2013-LPTP ze dne 9. 8. 2013 a č. j. 110044/2013-LPTP ze dne 2. 10. 2013, Informace Mezinárodní organizace pro migraci srpen 2012, Zpráva Human Rights Watch leden 2013, Výroční zpráva Freedom House, leden 2013, Zpráva MZ USA o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2011 ze dne 24. 1. 2012 a za rok 2012 ze dne 19. 4. 2013 a Informace Člověka v tísni – společnost při ČT, o. p. s., č. j. OAM-330/2005 ze dne 5. 12. 2005; materiály k žádosti o závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování č. j. KRPA-138091/ČJ-2013-000022 a informace z Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“. Vycestování žalobkyně rovněž není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[14] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu řeší všechny námitky podávané v kasační stížnosti, jiné důvody pro přijetí kasační stížnosti k projednání soud neshledává. Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, soud ji jako nepřijatelnou odmítl.

[15] O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu